

Vorig jaar vroeg Willem Foorthuis (44) uit Gieten het faillissement aan van Regio PProject in Groningen. Hij en zijn medeoprichter en -vennoot Jan van Dijk hadden het overzicht verloren over hun bedrijf, dat boeken uitgif, congressen organiseerde, plattelandsprojecten in binnen- en buitenland op touw zette en historische gebouwen overplante naar de VS. Terwijl de curator het faillissement afwikkelt, heeft Foorthuis de draad weer opgepakt. Onder de vlag van het Keuning Instituut, dat buiten het faillissement bleef, werkt hij door, vast van plan zijn bedrijf deze keer klein en overzichtelijk te houden.

Willem Foorthuis: "Ze kunnen me nog steeds de nek wel breken"

"Regio PProject is twintig jaar geleden begonnen als een klein uitgeverijtje. Twee bezielde figuren met een netwerkje eromheen. Dat is uitgedijd, al helemaal toen we de subsidieregelingen ontdekten. We kennen de subsidiewereld door en door. En ze kwamen ook naar ons toe, omdat ze anders met hun geld bleven zitten.

We hadden 40 mensen op de loonlijst en zo'n 30 freelancers daar omheen. We hadden meest jonge, talentvolle mensen in huis. We hadden een netwerk van nationale en internationale professionals, die wilden met equals spreken, dus werkten we veel met academici.

Als je terugkijkt moet je zeggen: we hebben het toch niet goed gedaan. We hadden niet alles op elkaar moeten stapelen. Onze producten zijn altijd goed geweest, maar je kunt commentaar hebben op hoe ze tot stand kwamen. Op managementniveau was het niet sterk genoeg. We hadden ook teveel mensen van dezelfde soort.

2000 was het jaar van de topprojecten. We stonden als enig Nederlands bedrijf op de Expo in Hannover en we hebben een molen gebouwd in Fulton Mississippi. Ook verscheen de Groninger Encyclopedie. Dan heb je een ander bedrijf nodig dan voor het maken van een boekje over de Hunzelaagte. Die professionaliseringslag hebben we gemist, dat kun je jezelf verwijten.

We hadden het bedrijf nooit zo moeten laten groeien. In de tweede helft van 2000 zagen we dat er rare dingen gebeurden. Toen is Jan ziek geworden. Die leed eronder, hij ging ondersteboven en kwam ook niet weer overeind. Toen was ik ineens de algemeen financieel manager.

God, dat was wat. Ik ben zes weken als een idioot bezig geweest om overal uit lopende projecten geld vandaan te halen. Daarna ben ik naar Deloitte

&Touche gelopen, heb de handen in de lucht gestoken en geroepen: Help!

Ik overzag het niet. Die ambitie heb ik ook nooit gehad. Ik was de man die de projecten moest binnenhalen, Jan deed de zakelijke kant. We hadden wel een financieel manager, maar die had het ook niet goed in beeld. We hadden te veel projecten en het duurde allemaal ook heel erg lang. De subsidie van Hannover bijvoorbeeld komt pas los in 2002. De snelle efficiency was ver te zoeken. Dat kost geld. Daardoor kon 25 procent van de overhead niet bekostigd worden. De urenregistratie was ook niet scherp genoeg. Het was slordig; ik ben ook slordig.

Deloitte&Touche zei: Je kunt twee dingen doen. Eén: Zet een goed kader boven je bedrijf en investeer daar een miljoen of twee in, maar dat wou ik niet. Of twee: Gooi het ondersteboven. Dat betekent faillissement, maar dan ook meteen. Daar kun je niet mee wachten, want dan komt er een moment dat je je schuldeisers gaat bedriegen, dat je gaat zeggen: het komt wel goed, het geld komt wel. Zover is het gelukkig niet gekomen.

Ik had grote emotionele problemen met het faillissement. Het zweet druipt je van de kop. Het is of de dokter je vertelt dat je een enge ziekte hebt. Je dupeert mensen, je hebt organisaties die er onderdoor dreigen te gaan omdat ze nog een ton van je krijgen, er zijn freelancers die nog geld van je moeten

hebben. Vriendschappen komen onder druk te staan, je hele wereld stort in. Je bent heel erg alleen, een faillissement is een Alleingang.

Mensen gaan je bellen. Dan heb je drie soorten gesprekken: één, je bent een boef, twee, de belerende gesprekken, en drie, de manipulatieve gesprekken; ik zal het geen bedreiging noemen, maar dat is het wel. Ze praten zelfs op je vrouw en kinderen in. Dat is heel bedreigend, je kunt er niet mee omgaan. Dan ga je naar de dokter, dan krijg je pillen, dan kun je nog harder werken.

Nog voor het faillissement zei mijn personeelschef dat ik met het personeel moest praten. Maar mijn jurist zei: Je zegt geen woord! Ik heb het personeel toen verteld dat ik met Deloitte &Touche in gesprek was. Maar je kunt niet alles zeggen en dan kies je rare bevestigingen. En dan komt je integriteit in het geding. Daarom wilde ik dat het zo snel mogelijk ging, maar dat is weer lastig, want je moet uitzoeken welke waarden er in je bedrijf zitten en hoe het zit met de subsidies. We hadden drie miljoen aan subsidies uitstaan. Je zit feitelijk in een onmogelijke situatie. En thuis zit je ook in de stress.

De laatste maand heb ik het personeel niet kunnen betalen, die komen dan bij het GAK terecht. Er was heel veel achterdocht, ze kunnen me nog steeds de nek wel breken.

Je loopt op je tandvlees, terwijl dat helemaal niet nodig is. We hadden een

cash flow probleem. Er werd precies geclaimd wat ook in het bedrijf zat: drie miljoen gulden. Het punt is dat je het eruit moet zien te krijgen. Daar heb je rust, ruimte en vertrouwen voor nodig. Die drie aspecten worden bij een faillissement volledig genegeerd. Je gaat failliet, de curator komt, en bam! alles kapot.

Nederland kan niet omgaan met faillissementen. Schuldeisers raken er volledig van in de stress. In de bouw rijden ze met bulldozers de hekken in elkaar, ook nadat de curator ze op slot gedaan heeft. Bij ons stonden de vrachtwagens voor deur. De dag dat het faillissement werd uitgesproken, zei de rechter: Er mag niets uit het gebouw gehaald worden. Dan kom je terug en is het halve gebouw leeg. Er waren al duizenden boeken weggehaald. De curator vroeg op een gegeven moment: waar is dat recordertje dat hier de vorige keer nog op het bureau stond. Wist ik niet. Je had de politie moeten bellen, zei hij. Tsja.

Deloitte&Touche zei meteen dat ik een jurist moest nemen. Dat kost 580 gulden per uur, maar zonder de jurist had ik het niet getrokken. Hij zegt: hier moet je wel je handtekening onder zetten, daar niet. Dat doe je dan terwijl je het niet begrijpt. Je krijgt deurwaarders aan de deur en aangetekende brieven, het is pure paniekvoetbal, complete stress. Je denkt je bent je huis kwijt, je auto kwijt, je bent alles kwijt. Zonder de jurist had ik al lang mijn huis verkocht, terwijl dat helemaal niet nodig is. We zijn een opgefokt volkje. Geef mensen even de tijd. Mensen die failliet gaan zijn geen boeven. Ze zijn of dom of te enthousiast geweest, ze hebben goeie dingen in de kop gehad. Die mensen moet je opvangen en begeleiden. Er moet een opvangcentrum voor failliete mensen komen.

Regio PProject bestond uit meerdere BV's. Twee zijn blijven bestaan om de lopende projecten af te ronden. Daar nemen we een jaar voor, daarna is Regio PProject geschiedenis.

Het Keuning Instituut gaat door en heeft al veel nieuwe aanvragen voor projecten gekregen. Dat is gewoon mooi, er is gelukkig toch nog vertrouwen in ons. Ik heb nu vier mensen en wil niet groter worden.

Ik heb veel van het faillissement geleerd. Een van de lessen is dat je je financiën zelf moet snappen, ook al heb je een financieel manager."

Het Woord is volgende maandag aan Tjitske van den Berg uit Winsum. De worsteling van een weduwe.

TEKST: PITER BERGSTRA

FOTO: JOS SCHURMAN

NHWS 21-1-02